

וְאַלּו מִזְתָּרֵין

טו-ב

פעמים שם "אכל [בראשון] הרי זה אבל יילך" לאחר.

ופעמים שאפילו אם אכל ביום הראשון, אבל זאת הרי זה "מהלך [למחר] ואינו אבל יהלך דברו". כיצד?

אם "אכל" — ביום הראשון בمزיד, דהיינו שהיה יודע שבערירה על נדרו שאסר את עצמו באכילה יהא ממילא אסור ללבת לאחר — "הרי זה אבל יילך" לאחר.

אבל אם אכל ביום הראשון בשוגג, דהיינו שלא היה זכור בשעת האכילה שעקב אכילתו יהא אסור ללכת לאחר, הרי זה "מהלך ואינו אבל יהלך דברו".⁽⁶⁾

והיות ואין התנה עוסק כאן בדיינים אלו, לכן שנה התנה בסיפה לשון "הילך" כדי שלא נטעה בפירוש הברייתא.⁽⁷⁾

"יחל דברו", ואילו לפי לשונו של התנה משמע שסתמא אכל היום, והרי זה ב"בל יהל דברו" משום שאכל אתמול —

ואם כן קשייא לרבי יהודה הסובר: מסתמא לא אכל, שהרי אסור הוא לאכול?⁽⁵⁾

אמר לך רב יהודה:

"הוא הדין דליותני בסיפה "מהלך ואינו אבל יהל דברו", שהרי מסתמא לא אכל אתמול.

אלא אידי דקנתני רישא: "אכל הרי זה אבל יהל דברו" דלא מיתני ליה "אורבל", שהרי לדעתמי אסור הוא באכילה לכתהילה, לכן תני אף בסיפה "הילך".

כלומר, כיוון שברישא כתוב "אכל הרי זה אבל יילך", אילו היה השונה התנה בסיפה "מהלך ואינו אבל יהל דברו", היו מפרשים את הברייתא כך:

שתים בתורה כה א; וראה שם בזה, ברש"י ותוספות שם, וראה ב"ברכת אברהם" שטרוח לבאר דין מחודש זה.

7. א. הוסיף הר"ן לבאר את החדש בסיפה - שלכורה דין פשוט הוא, שאם אכל היום והלך לאחר שהוא אבל יהלך - שלא אמר: כיוון דבריענאה דأكلיל לא עבר, כי הילך נמי לא יהול עליה אבל יהלך, קא משמע לנו.

ובפשותו ביאור דבריו הוא: הא פשיטה שאסור הוא ללכת לאחר כמבואר ברישא, אלא שלא היתי יודע שאם אכל במזיד אתמול, הוא הוא עובר ב"בל יהלך" למפרע, ונפקא מינה לעניין מלוקות.

אלא שבגמרה בשבועות בשבועת דככרות מבואר, שאינו לוקה על אכילת האיסור, אלא

5. בפשטו היה נראה שלרווחה דAMILTA טגננה הגمرا את הקושיא שהיה כתוב "מהלך ואינו אבל יהלך", שהרי קושיות הגمرا כאן דומה ממש לקושיות הגمرا לעיל ממה שנינו "אחר הפסח הרי זה אבל יהל דברו", שהכוונה שם - כפי שנכתב לעיל - שאם נוקט התנא בפשיטתו שהיאASAERA לילך אחר הפסח, בהכרח שאין אסור לה להנחות קודם הפסח, שאם לא כן מסתמא אכן לא נהנתה.

אלא שגם המשך הגمرا והר"ן אין נראה כן, וראה מה שכתבו התוספות.

6. הר"ן כתב להוכיח דין זה - שאם היה שכוח בשעת אכילה שאיסור ההליכה לאחר [שהוא התנאי לאיסור נדרו שהוא האכילה היום], תלוי באכילה [שהוא עיקר האיסור], שモותר להלך לאחר — משמעתא דככרות בשבועות